

Arrest

nr. 97 974 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 12 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), betekend op 11 oktober 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 3 juni 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 7 februari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot het arrest nr. 61 001 van 6 mei 2011, waarbij hen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Op 6 april 2012 dienen verzoekende partijen een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 25 september 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op 11 oktober 2012 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

Zij vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

In de aanvraag d.d. 06.04.2012 worden er medische elementen aangehaald voor H. V. Bijgevolg dient in de eerste plaats H.V. haar identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt op 14.07.2008. In het voorgelegde identiteitsdocument wordt echter niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in haar land van herkomst of verblijf.

Uit §2 van Art 9ter volgt bovendien dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. Bovendien dienen alle documentaire ontvankelijkheids- voorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvulling d.d. 16.08.2012. Aangezien betrokkene in gebreke blijft haar identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

(…)”

1.5. Op 11 oktober 2012 wordt aan eerste verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van Attachée (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de persoon die verklaart te heten :

(…) D.S. en geboren te zijn te (...), en van nationaliteit Kosovo te zijn

(…) Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovánie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(…) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd : Op 10.05.2011 werd door de Raad voor

Vreemdelingen- betwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

1.6. Ook tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) wordt op 11 oktober 2012 in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit vormt de derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) In uitvoering van de beslissing van Attachée (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de persoon die verklaart te heten :

(…) H.V. en geboren te zijn te (...), en van nationaliteit Kosovo te zijn + (...) 3 kinderen: D.R.; D.R. en D.F.

(…) het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

(…) Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(…) Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

(…) 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd : Op 10.05.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingen- betwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.(…)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekende partijen op: *“schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“(…) Op 06.04.2012 diende verzoekers een medische regularisatieaanvraag in op basis artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is omdat mevrouw H. V. wel een identiteitsdocument voorlegde maar dit document uitgereikt is door de federale republiek Joegoslavië en niet verwezen wordt in dit document naar haar huidige nationaliteit. Daardoor kan dienst vreemdelingenzaken geen medische appreciatie doen met betrekking tot de mogelijke en beschikbare behandeling in haar land van herkomst.

Dit ten onrechte.

Dienst vreemdelingenzaken heeft een heel aantal essentiële elementen uit het oog verloren.

Een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat, namelijk de federale republiek Joegoslavië, kan een bewijs van identiteit en nationaliteit vormen.

Een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat blijft uiteraard in principe het bewijs van identiteit vormen.

Het is niet omdat een staat ophoudt te bestaan dat een ex- onderdaan daarvan hierdoor zijn identiteit verliest. Alleszins blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoekster haar identiteit op enig ogenblik in vraag werd gesteld.

Zij heeft bovendien steeds verklaard de Kosovaarse nationaliteit te bezitten zowel tijdens de asiel-procedure, als tijdens de regularisatieprocedure als tijdens de medische regularisatieprocedure.

Haar identiteit en nationaliteit werden nooit betwist, in vraag gesteld of van valsheid beticht tijdens de asielprocedure waarin de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet werd nagegaan.

Bovendien blijkt duidelijk dat verzoekers vroeger asiel aanvroegen in Duitsland maar een negatieve beslissing kregen waardoor ze gerepatriëerd werden naar Kosovo.

Dat indien verzoekster niet afkomstig is uit Kosovo verzoekster zich afvraagt hoe het kan dat zij dan destijds gerepatriëerd werd naar Kosovo?

Dat dit alles duidelijk staat te lezen in de beslissing van het cgvs en de RVV.

Dat dit gegeven noch door het cgvs noch door de RVV werd betwist.

Dat het zou kunnen dat een identiteitskaart van een niet langer bestaande staat een bewijs van nationaliteit kan vormen. Een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat kan na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet meer volstaan, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van betrokkene kan bestaan.

In huidige casu heeft men nooit de nationaliteit van verzoekster betwist.

Het cgvs twijfelde hier niet aan.

De RVV twijfelde hier niet aan.

Dienst vreemdelingenzaken twijfelt hier ook niet aan, minstens werd dit in de bestreden beslissing niet opgeworpen.

Het is gelet op al deze omstandigheden niet redelijk om de aanvraag van verzoekers af te wijzen als onontvankelijk. Nogmaals dient benadrukt dat zij in het verleden werd gerepatrieerd naar Kosovo. Indien betwisting zou zijn omtrent de nationaliteit dan zouden verzoekers nooit kunnen gerepatrieerd zijn naar Kosovo.

Voor zover dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing ernstige twijfels uit aangaande de Kosovaarse nationaliteit van verzoekster, mist dit feitelijke grondslag in het administratief dossier en heeft dvz geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster en haar gezin destijds van Duitsland gerepatrieerd werden naar Kosovo.

De zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel zijn dan ook duidelijk geschonden. Het feit dat de motivering van dvz hier geen rekening mee heeft gehouden kan onmogelijk deugdelijk zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Verzoekers voeren voornamelijk een schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Verzoekers hebben dan ook de indruk dat men hun dossier niet grondig onderzocht heeft.

Dit is niet redelijk te verantwoorden en niet zorgvuldig.

Dat de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werden en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissingen meer dienen te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoekers de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en, het redelijkheidsbeginsel.

(...)"

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"(...) Verzoekende partij stelt als zou de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal elementen uit het oog zijn verloren. Een identiteitskaart van een niet langer bestaande Staat blijft volgens verzoekers een bewijs van identiteit vormen.

De identiteit van verzoekster zou nooit in vraag gesteld zijn. Zij zou steeds verklaard hebben de Kosovaarse nationaliteit te hebben. Uit het dossier zou ook blijken dat zij vroeger in Duitsland asiel aanvraag, maar naar Kosovo werd gerepatrieerd. Dat gegeven wordt niet betwist, noch door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als de Dienst Vreemdelingenzaken in voorgaande procedures.

De zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidspflicht zouden zijn geschonden. Omdat het dossier niet grondig onderzocht zou zijn, voeren verzoekers een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het bevel om het grondgebied te verlaten zou bovendien artikel 8 EVRM schenden. Er zou geen rekening worden gehouden met de nog lopende regularisatieaanvraag. Zij zouden niets of niemand hebben in het thuisland om op terug te vallen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 25 september 2012 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoekster heeft geen bewijs van haar actuele nationaliteit geleverd, en legde dus geen sluitend bewijs van identiteit voor. Zij legde bij haar aanvraag immers een paspoort voor, uitgevaardigd door de Federale Republiek Joegoslavië, die momenteel niet meer bestaat. Het paspoort werd uitgereikt op 14 juli 2008. De aanvraag bevatte geen stuk waaruit de huidige nationaliteit van verzoekster kon worden afgeleid.

Verzoekster ontkent dit ook niet, minstens toont zij het tegendeel niet aan. Zij verwijst niet naar documenten die bij de aanvraag werden gevoegd, waaruit haar actuele identiteit en nationaliteit wel kan worden afgeleid. De documentaire verplichtingen dienen nochtans op straffe van onontvankelijkheid vervuld te zijn op het moment van het indienen van de regularisatieaanvraag (cf. RvS, arrest met nummer 214.351, d.d. 30 juni 2011). Ook dit wordt door verzoekster niet ontkend.

Verzoekster verwijst naar voorgaande procedures die zij in België en Duitsland doorlopen heeft om asiel te krijgen of om geregulariseerd te worden. In die procedures zou zij altijd voorgehouden hebben Kosovaarse te zijn.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat nationaliteit onderhevig is aan wijziging.

Vandaar dat de aanvrager bij het indienen van de regularisatieaanvraag een afdoend bewijs van de actuele nationaliteit moet kunnen geven. Zonder zekerheid van nationaliteit, kan immers niet worden nagegaan of de behandeling die eventueel nodig is, beschikbaar en toegankelijk is in het thuisland. Dat is essentieel in een procedure in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster in het verleden steeds verklaard zou hebben dat zij Kosovaarse is, bewijst niet dat haar huidige nationaliteit daadwerkelijk ook Kosovaarse is. Bovendien dient eens te meer de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde benadrukt te worden, die vervuld moet zijn op het moment dat de regularisatieaanvraag wordt ingediend.

Verzoekster toont niet aan dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn genomen, daar er geen documenten werden aangehaald aangaande haar nationaliteit of identiteit, die ten onrechte niet beoordeeld werden (...)."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”, dat in werking trad op 10 januari 2011 luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vormt een aspect van de subsidiaire bescherming dat om organisatorische en praktische redenen afgesplitst werd van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In de memorie van toelichting bij de in punt 2.4. vermelde wetsbepaling kan onder het kopje “*Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof*” het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een

consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitatieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.6. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de "identiteit/nationaliteit" van tweede verzoekende partij ter discussie staat.

2.7. De vaststelling in de eerste bestreden beslissing "*Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, een federatie die momenteel niet meer bestaat, uitgereikt op 14.07.2008.*" vindt steun in het administratief dossier. Dit wordt ook niet betwist door verzoekers.

2.8. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk verklaart omdat verzoekster een identiteitskaart heeft neergelegd van een federatie die niet meer bestaat en omdat in het stuk niet wordt verwezen naar haar huidige nationaliteit. Verwerende partij preciseert: "*Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in haar land van herkomst of verblijf.*" Verder blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat verwerende partij van oordeel is dat de identiteitsstukken die bij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen worden ingediend, "*een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.*"

2.9. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoekster met een vervallen identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië nog steeds haar identiteit/nationaliteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.10. De eerste subvraag die zich hier stelt is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.11. Op grond van het gestelde in artikel 9 ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het "*bewijselement*" onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief te worden beantwoord.

2.12. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 29 november 2009 met nr. 193/2009 dat te dezen nog steeds actueel is en waarnaar de in punt 2.5. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden

aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

2.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.14. Bovenvermeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormde de aanleiding van de vervanging van (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door het in punt 2.4. geciteerde artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de memorie van toelichting kan daaromtrent het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet.” (Parl.St. Kamer, 2010-2011, 530771/001 p.145).

2.15. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een verstreken identiteitskaart een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een verstreken identiteitskaart blijft uiteraard in principe het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat de identiteitskaart komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit stuk vermelde naam en voornaam, geboorteplaats en -datum heeft. Alleszins blijkt niet uit het administratief dossier dat verzoeksters identiteit op enig ogenblik in vraag werd gesteld. Een vervallen identiteitskaart kan voorts het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.16. Het gegeven dat een identiteitskaart van een niet meer bestaande staat wordt overgemaakt houdt dus niet ipso facto in dat de nationaliteit niet aangetoond wordt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.17. In de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging werd opgeworpen dat verzoekster van Kosovaarse herkomst is. Op het identiteitsstuk dat gevoegd wordt bij deze aanvraag kan de benaming “Kosovo” gelezen worden. Alleszins blijkt uit het administratief dossier dat deze Kosovaarse herkomst, die blijkens het administratief dossier zowel in twee asielaanvragen als in twee eerdere aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen werd aangevoerd, nooit ter discussie stond of betwijfeld werd. De in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die verzoekster betreft en het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad gaan uit van de Kosovaarse nationaliteit van verzoekster. In de bestreden beslissing wordt de aangevoerde Kosovaarse nationaliteit ook niet betwist of betwijfeld. Wel blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat het neerleggen van een verstreken identiteitskaart van een niet langer bestaande federatie op zich volstaat om de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen te verwerpen. Dit blijkt ook uit de synthesesnota opgesteld door attaché J.V.D.B. op 13 juni 2012 die zich bevindt in het administratief dossier en waarin kan gelezen worden, “ID/PP: Joegoslavisch ID op naam van V.D. > NIET OK”.

2.18. De vaststelling in de bestreden beslissing “*Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn*” en de verwachting van de verwerende partij in haar nota dat verzoekster het bewijs diende te leveren van haar actuele nationaliteit vindt geen steun in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Noch in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch in de aangehaalde voorbereidende werken noch in de aangehaalde arresten van het Grondwettelijk Hof kan gelezen worden dat de aanvrager principieel de bewijslast heeft om zijn actuele nationaliteit aan te tonen indien hij een verstreken identiteitskaart overmaakt van een niet meer bestaande staat.

2.19. Gelet op het feit dat tweede verzoekende partij ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag een identiteitskaart van de Republiek Joegoslavië neerlegde, die nadien is uiteengevallen in onder meer Servië, Montenegro en Kosovo, doch die de woorden 'Kosovo' vermeldt alsook de vaststelling dat verzoekers blijkens het administratief dossier steeds verklaard hebben de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, dit zowel ter gelegenheid van twee asielaanvragen die afgesloten werden voor het treffen van de eerste bestreden beslissing als van twee eerdere aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en die nooit betwist of in vraag werd gesteld, ook niet in onderhavige beslissing en evenmin in de nota, kunnen verzoekers gevolgd worden in hun betoog dat de verwerende partij in voorliggend geval enkele essentiële elementen uit het oog verloren is en op een kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk is (cf. RvS 25 september 2012, nr. 220.746).

Het eerste middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.20. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing werpen verzoekende partijen op: *“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsverplichting, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 8 EVRM”*.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“(…) Het bevel om het grondgebied te verlaten is een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsverplichting, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 8 van het EVRM.

In het bevel om het grondgebied te verlaten heeft men totaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoekers nog een lopende regularisatieaanvraag hebben bij dienst vreemdelingenzaken.

In het bevel om het grondgebied te verlaten heeft men eveneens geen rekening gehouden met het feit dat verzoekers hun familie hier in België is en zij in hun land van herkomst niets of niemand hebben om op terug te vallen.

Dienst vreemdelingenzaken was wel degelijk op de hoogte van het feit dat de familie van verzoekers hier in België wonen doch zij hebben hier totaal geen rekening mee gehouden alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is niet redelijk en niet zorgvuldig en bovendien ook nog een schending van artikel 8 van het EVRM.

Dat om deze reden het bevel om het grondgebied te verlaten dat gepaard ging met de negatieve beslissing regularisatie dient vernietigd te worden. (...)”

2.21. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

Betreffende de vermeende schending van het art. 8 EVRM merkt de verwerende partij op dat:

- artikel 8 EVRM de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en privé-leven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekende partij geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

- het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inderdaad aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een Staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994, (3), 12),

- het de verwerende partij toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

- bovendien reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

- de in casu bestreden beslissing inderdaad enkel tot gevolg heeft dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk,

- er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing werd wel degelijk afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, dient gezegd dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

“Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV — BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

“Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.”

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV—17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet ernstig.(...)”

2.22. Voor zover verzoekers opwerpen dat geen rekening gehouden werd met en evenmin gemotiveerd werd aangaande een *“lopende regularisatieaanvraag”* en zij hiermee bedoelen, een aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (zie kopje *“I. Feiten”* van het verzoekschrift), dient de Raad op te merken dat nergens uit blijkt dat die ingediend werd voor het treffen van de bestreden beslissing. Alleszins is het zo dat een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS , 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), en evenmin verhindert dat na het indienen ervan nog een bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). De Raad ziet dan ook niet in waarop de verwachting van verzoekers gestoeld is dat onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten moet motiveren aangaande een hangende aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.23. Waar verzoekers gewag maken van het feit dat *“de familie van verzoekers hier in België wonen”* en dat bij het treffen van de bevelen om het grondgebied te verlaten hiermee totaal geen rekening werd gehouden, dient de Raad uit de stukken van het verzoekschrift en de bijbehorende commentaar af te leiden dat het gaat om de zus van verzoekster en de broers, neven en nichten van verzoeker. Gelet op de aangevoerde familieband vereist artikel 8 EVRM de aanwezigheid van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu tonen verzoekers nergens een affectieve band aan met de betrokken familieleden, laat staan elementen die wijzen op een vorm van afhankelijkheid van hen. Dienvolgens vallen verzoekers niet onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM kan alleszins niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Verwerende partij kan in deze omstandigheden niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met het feit dat *“de familie van verzoekers hier in België wonen”*.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 11 oktober 2012.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA